

Valerij Čudinov - člen Ruské akademie přírodních věd, doktor věd a zakladatel archeoniky předkládá veřejnosti své ohromující poznatky z vědeckého studia paleolitických textů a pravěkého runového písma.

V lednu 2010 jsem připravil ke knižnímu vydání novou monografii „Runy - svědectví doby kamenné Ruska“, kde jsem sebral své články o písemnostech povětšinou z paleolitu a navíc jsem velké množství nových textů dešifroval. Vznikl tak solidní materiál. Na jeho základě jsem mohl učinit řadu důležitých zobecnění ve smyslu „Vývodů“ a „Závěrů“, které předkládám čtenáři jako samostatný článek.

Vývody

Uvedený materiál umožňuje provést řadu důležitých vývodů.

Vývod první. Spočívá v tom, že písmo existovalo nejen v neolitu, což dosud moderní věda zpochybňuje (i když se připouští existence prvopísma ve formě znaků podobných písmenům), ale také v průběhu celého paleolitu (před 2 500 000 let - pozn. překl.), a to je samozřejmě obrovský krok kupředu v chápání dávné kultury našich předků. V důsledku tohoto nálezu musí být provedena kompletní revize celého konceptu starověkého lidstva, coby písma neznalého a proto nehodného pozornosti.

Vývod druhý. Leží v konstatování faktu, že v paleolitu, a to i ve spodním, není žádná stopa po tom, že by se v té době tvořilo písmo. Ono totiž existuje zhruba na stejné úrovni nejen v paleolitu, ale i stovky tisíc let před ním, přinejmenším v pleistocénu, tedy před 2 miliony let, o čemž vypovídají studie eolitů. Ale ani v eolitech není žádná stopa svědčící o tom, že by zde písmo vznikalo, takže můžeme předpokládat jeho existenci v ranějším věku. V jakém je obtížné říci. Ale to znamená, že všechna období paleolitu, o nichž hovoří archeologie a historie, lidstvo ovládalo umění písma, takže **období bez písma v lidských dějinách nikdy nebylo**. Jinak řečeno: nikdy nebyl pravěk.

Vývod třetí. Z toho vyplývá, že **archeologii v její současné podobě nelze považovat za základní vědu o starověku** (o starověku předpísemného období), protože takové období v lidské historii neexistuje, a musí rovněž v nauce o paleolitu zaujmout místo pouze pomocné historické disciplíny (jaké zaujímal i dříve). Co se týče disciplíny, která ji v roli základní vědy nahradí, potom už byla navržena - nazývá se **archeonika**.

Vývod čtvrtý. Podstata archeoniky spočívá v tom, že zcela odlišným způsobem řeší problém artefaktu. **Pro ni je hlavní věcí duchovní obsah každé historické památky**, zatímco materiální ztělesnění je druhotné. Z toho vyplývá, že u lidmi nalezeného objektu v první řadě vyzdvihuje posláni nesené jeho nápisy, vztah artefaktu k obecné struktuře ztraceného celku a nikoliv pasportní číslo, datum, vrstvu a umístění nálezu (nebo údaje o osobě nálezce), což jsou veskrze podpůrné údaje, které zajímají pouze archeology.

Vývod pátý. Základní myšlenka srovnávací jazykovědy (komparativistiky), **že totiž v dávných dobách (paleolitu) existoval jediný společný jazyk lidstva, se potvrdila**. Žádný jazyk koexistující s tímto jediným jazykem lidstva nebyl námi ani v jediném případě zkoumaných artefaktů zjištěn. Tomuto oboru lingvistiky je možné poblahopřát k zaslouženému vítězství. Nicméně onen prajazyk nebyl rekonstruován v žádné verzi indoevropštiny a ještě méně propracovaný a odsunutý někam do svrchního paleolitu je jazyk nostratický. (Nostratická teorie zpochybňuje nezávislý původ mnoha velkých jazykových rodin: Podle ní mají společný původ například jazyky semitohamitské, indoevropské, uralo-altajské a drávidské. Příslušný prajazyk měl existovat někdy v poslední době ledové - pozn. překl.) **Původním jazykem lidstva používaným po obrovskou dobu lidské existence (od času před dvěma miliony let do doby před pěti tisíci lety) byl jeden jazyk, který může být s plným oprávněním nazván jazyk ruský**. A to je v rozporu s vývodem současné srovnávací jazykovědy.

Vývod šestý. Z toho vyplývá, že **soudobý strom světových jazyků, jehož kmenem se zdá být první nostratický jazyk a po něm jazyk indoevropský, musí být zamítnut. Ruský jazyk** nebyl nikdy (v dohledném historickém období) jazykem mladým (v prospěch tohoto tvrzení hovoří jeho složitá fonetika a obrovský lexikální fond, stejně jako velmi jasná slovtvorba a přítomnost velkého arzenálu gramatických vyjádření), a proto nemůže být vyličen jako jedna z vrchních větví takového stromu. Naopak **tvorí jeho kmen a všechny hlavní větve, včetně románsko-germánské, baltické, keltské, iránsko-indické a jiných.**

Vývod sedmý. Společně se současným ruským jazykem takové jeho odvození jako jazyk novgorodských gramot (700 rukopisů na březové kůře pocházejících z novgorodských vykopávek a sepsaných v rozmezí 11. až 15. století – pozn. překl.), literární jazyk Kyjevské Rusi, jazyk „Velesovy knihy“, etruský jazyk (etruská mova), (Etruský jazyk nebo „etruská mova“ patří rodákům ze Smolenska a Polotské země, jde v podstatě o nářečí s příměsí Bělorusů a Poláků. Rozluštění dlouho tajemného „runového“ písma Etrusků je zásluha ruských vědců – pozn. překl.) jazyk srbských napsů X. století našeho letopočtu, **staroslověnský jazyk** a též rusínský jazyk paleolitu, **představují historické dialekty ruského jazyka spíše než samostatné jazyky.** Proto všechny prozkoumané nápisy v mé monografii řadím k napsům v původním ruském jazyce, ale ne k dnešnímu velkoruskému dialektu.

Vývod osmý. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že historie Rusi je historií celého lidstva, nejen prostou etapou dějin Ruska. Tato skutečnost však neznamená, že by Rusko aspirovalo na výjimečné místo ve světě nebo ve světových dějinách. **Všechny národy jsou rovnocennými dědici téže ruské kultury.** Z tohoto důvodu studium ruské kultury je výchozím bodem pro pochopení kultury všech ostatních národů naší planety.

Vývod devátý. Moderní historiografie, podle které žádné ruské etnikum do devátého století našeho letopočtu neexistovalo, je lživá. V žádném případě neodpovídá daným faktům, které ukazují pravý opak – totiž že **ruské etnikum je staré přinejmenším několik milionů let a že v paleolitu obyvatelé Země sami sebe nazývali veselými Rusiči.** Proto tuto historiografii, přinejmenším Ruskou, je nutné zavrhnout a nahradit jinou.

Vývod desátý. Nová historiografie musí být založena na archeonice v duchu mé knihy. Z ní můžeme vidět, že **prakticky každé místo na světě mělo název Rus s odpovídajícím přívlastkem;** dosud však nejsou vysvětleny zdaleka všechny názvy. A od sakrálního zeměpisu můžeme přistoupit ke studiu artefaktů v každé oblasti, aby se následně vyjevil alespoň částečný obrys historie daného území: jaké bohy zde uctívali, jaká zvířata přirovnávali k bohům, jaká lovili a jaká chytali živá, jaké legendy o jakých zvířatech spřádali, jaké nástroje a s pomocí jaké techniky vyráběli (tuto otázku do značné míry odhaluje archeologie), jaké zde existovaly sociální instituce a jaké reálné potřeby společnosti se snažily uspokojit.

Vývod jedenáctý. **Ve svrchním paleolitu užíval zvláštní úctu chrámový komplex,** který se nacházel na území nynější Ukrajiny na břehu Mléčné řeky **pod názvem Bůh-hora** (dnešní název je **Kamenná mohyla**). Jmenovitě tato Rus nesla název Lonněva, to znamená Rus Lona, Východná Rus. A během neolitu se na území Srbska nacházela Matičná Rus; možná byla svázána s neolitickou archeologickou **kulturou Vinča.** Domnívám se, že tím se jednoznačně vyřešila otázka domova Árijců, tj. Indoevropců. (Kultura Vinča, také nazývaná kultura Turdaș, případně kultura Turdaș-Vinča, je neolitická archeologicky odhalená kultura ve střední a jihovýchodní Evropě z období 5 700 až 4 500 př. n. l. Je pojmenována podle hlavního naleziště Vinča-Belo Brdo, velkého sídelního telu objeveného srbským archeologem Milojem Vasićem v roce 1908 – pozn. překl.)

Ojedinelý pískovcový masiv Kamenná mohyla s prehistorickými nápisy

K typu nalezišť, jako je proslulá jeskyně Altamira v západním Španělsku nebo Kapová jeskyně ve

středním Uralu, patří Kamenná mohyla - známé naleziště v Melitopolské oblasti u záporožské vesnice Terpinnja s doloženou kulturou už od paleolitu. Kdysi zde byl kamenný monolit, v němž byly vyhloubeny umělé jeskyně. Na skalních stěnách ve velké pískovcové mohyle, která byla zavalena balvany, bylo nalezeno kolem tisícovky skalních obrazů, zachycujících figurky lidí, zvířat i lidská obydlí v podobě hrázdění čtverhranných i kulatých tvarů. O rozvoji rybolovu svědčí vyobrazení rybářských sítí.

Skalní obrazy pocházejí z různých historických období od paleolitu až po dobu železnou. Byly zde nalezeny i jednotlivé předměty, např. kamenné nádoby. Nejkrásnější je mamutí jeskyně, jejíž stěny jsou dekorovány postavami čtyř býků, kteří jsou v obranném postavení vůči útočníkovi. Po stranách jsou tři jeleni, jdoucí jeden za druhým. Scéna byla vytvořena na pozadí původního velkého paleolitického vyobrazení, představujícího podle dochovaných klů a chobotu zřejmě mamuta. Výjev doplňují vyobrazení koní.

O kultovním posláním tohoto centra svědčí výjev se šamanem v adoračním postavení, kolem jehož postavy jsou rozmístěny různé předměty určené k lovu - zbraně i pasti; v jedné jámě leží vlk s tlapami vzhůru. Lze usuzovat, že se zde shromažďovali lovci, aby si tak zajistili úspěch v lovu. Všechna vyobrazení jsou provedena okrovou barvou.

Vývod dvanáctý. Západní Evropa byla ve svrchním paleolitu také osídlena, přičemž jih současné Francie se nazýval Runová Rus (viz runové písmo - pozn. překl.). Jinými slovy, šlo o centrum grafické a písemné kultury připomínající kombinaci současného muzea moderního umění, knihovny, vzdělávacího střediska a kultovního místa. K Runové Rusi se ze severu přimykala **Porunová (později Perunova) Rus**, nynější Německo (Prusko) a Pobaltí. Runová Rus se rozprostírala do Pyrenejských hor, za jejichž předěl se lovci pouštěli jen krátce a spěchali zpět do Rusi (patrně tato oblast byla buď příliš horká, nebo nebezpečná).

Vývod třináctý. Jeskyně nebyly místem k bydlení a malby nebyly pouhé umělecké dílo, jak se dnes předpokládá. V jeskyních se našlo několik typů artefaktů:

1. Technické pokyny, například výskyt ve známé jeskyni lodí.
2. Rytiny nebo kresby na stěnách s obrázky zvířat (zde se zvířata buď představovala, nebo měla cosi ochraňovat, vyvolávat, nebo se o nich šířila nějaká pověst).
3. Přenosné desky s obrysy zvířat a příběhem na jedné straně a pokračováním příběhu, nebo pokyny o způsobu přepravy na straně druhé (dnešní archeologové jim říkají „churingy“, to znamená modlitební kameny podobné australským, spíše ale máme před sebou nějaký obraz s mytologickým příběhem, druh paleolitického komiksu).
4. Ojedinelé kameny typu „čarodéjných pirožků“ s nápisy na nich.
5. Produkty řemeslné výroby, jako kly a bumerangy.
6. Hudební nástroje, jako bubny.
7. Drobné náboženské předměty, jako jsou přívěsky a obrazy bohů („paleolitické Venuše“). Velké kultovní předměty, jako jsou očištné vany nebo umyvadla ze spodní čelisti mamuta.
8. Malé předměty pro sociální účely, jako žezla nebo kroužky Mary (slovanská bohyně Mara či Moréna - pozn. překl.)

Všechna tato díla jistě obsahovala nápisy, což hovoří o velmi silném stupni „prvobytného synkretismu“ (obrázek + text), jaký vědci původně předpokládali.

Vývod čtrnáctý. Soudě podle kroužků a žezel Mary, uměleckých děl chrámu Makoše, pracovních nářadí chrámu Roda, rituálních soch chrámu Mary, sloužily **starobylé chrámy nejen náboženským, ale v mnohem větší míře sociálním účelům.** Například **chrámy Makoše** sloužily k uzavírání manželství, ochraňovaly lásku a plodnost, provozovaly vodoléčbu, přinášely obyvatelům umělecká díla. **Chrámy boha Roda** dodávaly populaci pracovní nástroje, prováděly stavební práce,

zabývaly se architektonickými projekty a rýsovaly plány budov, pozorovaly slunce a hvězdy, vydávaly mapy souhvězdí a územní plány. **Chrámy Mary** vydávaly povolení k chytání nebo odstřelu zvířat, zahrnovaly nemocnice a zdravotnická školicí střediska se sadou učebních pomůcek, vydávaly odznaky v podobě „kroužků Mary“ pro oprávněné vykonávání takových funkcí, jako je ochrana obyvatelstva, podávání informací nebo potravin. V pravomoci chrámů Mary byly také rituální pohřební služby a rovněž výroba soch a inventáře ukládaného společně s mrtvými. Tyto funkce jsem odvodil nikoliv pouze z údajů mé monografie, ale také na základě výsledků provedených výzkumů uvedených v mnoha mých dalších publikacích.

Vývod patnáctý. Na první pohled je překvapující, že mezi všemi kulturními předměty nebyl nalezen ani jeden, který by mluvil o válce, armádě, družině, osobním strážci, brnění a tak dále. Pouze jeden nápis v jeskyni Madeleine se zmiňuje o „Starém voji“, tj. o muži, jenž kdysi bojoval. Ale mohl to být starý lovec, který vojem hnal kořist na ty, kteří čekali v záloze. Ano i představený byl nazýván „Vož“, čili vůdce. Z toho všeho můžeme konstatovat, že **stát jako zřízení orgánů násilí v té době neexistoval**. Ale přitom tato společnost **byla na velmi vysokém stupni sociální organizace**. Ukázal jsem v mé další práci, že centra společenského života tvořily chrámy a ne ústředí občin (žádné zmínky o občinách se mi na všech nápisích najít nepodařilo). Tudiž zřízení nebylo pospolného rázu (bez ohledu na to, zda budeme považovat občinu za rodovou nebo sousedskou pospolitost). A co víc, **společenský řád** nebyl „prvobytný“, nýbrž **představoval výsledek dlouhodobého sociálního rozvoje**. A jelikož centrem společenského života té doby byly chrámy, **nazval jsem tento typ sociální organizace chrámovým zřízením**. Je to něco jiného než „prvobytně pospolná společnost“ a zcela neznámého současné historické vědě.

Vývod šestnáctý. **Všechny legendy různých národů světa hovoří o tom, že na počátku probíhal zlatý věk, pak stříbrný a následně bronzový, to znamená, že lidstvo postupně degradovalo**. Nicméně v polovině XIX století se v západní Evropě objevila nová filozofická koncepce pokrokového vývoje. Podle ní ve starověku byli lidé primitivní, kultura výroby a spotřeby byla nerozvinutá a kameny (vesměs velmi tvrdý materiál) se opracovávaly pouze za tím účelem, aby lidé získali nástroje na výrobu méně tvrdých předmětů (dřevo, kost, roh, atd.). Naproti tomu je náš technologický pokrok ve srovnání s paleolitem neobvykle vysoký.

Nicméně provedené studie odhalily, že v jeskyních Bůh-hora (Kamenné mohyly) lidé věděli o existenci velryb a lachtanů („dudarů“), jež se samozřejmě v této oblasti nevyskytují, v dómech jeskyně Trois Frères je zaznamenáno, že souhvězdí Malé medvědice (Malý vůz – pozn. překl.) povstalo ze souhvězdí Mamuta, které existovalo pravděpodobně desítky či stovky tisíc let dříve (čili astronomie v paleolitu již existovala), a šterbiny vyřezané v kameni vyžadovaly použití frézy s odpovídajícím motorovým pohonem. To vše společně s rozšířením písemnosti ve všech územích hovoří **o velmi vysoké úrovni kulturního rozvoje v paleolitu** (v jiných článcích jsem ukázal, že **tato úroveň byla v některých ohledech vyšší než současná**). Z toho vyplývá, že starověké mýty mluví pravdu, a moderní interpretace paleolitu, jako doby krajně nízkého rozvoje lidské kultury, současnou akademickou historiografií je falešná a musí být odmítnuta.

Vývod sedmnáctý. **V době paleolitu, a možná i neolitu, existovala pouze jedna kultura - ruská**. Žádné jiné etnické skupiny tehdy nebyly. Na druhé straně **v době bronzové vidíme existenci velkého množství etnických skupin**, které se ovšem nemohly objevit náhle. Tudiž v průběhu mezolitu a neolitu (a možná na konci svrchního paleolitu) probíhal proces objevování se nových etnik, který se na úrovni písemného projevu nikterak nemanifestuje. Lze ho nazvat latentní etnogenezí (nebo **imigračními vlnami alogenních ras z vesmíru** a z afrických pralesů? – pozn. překl.). Tento proces nebyl nikdy prozkoumán.

3 miliony let až 10 000 př.n.l. se datuje **paleolit** - starší doba kamenná

10 000 - 7 000 př.n.l. se datuje mezolit - střední doba kamenná

7 000 - 5 200 př.n.l. se datuje **neolit** - mladší doba kamenná

5 200 - 3 500 př.n.l. se datuje eneolit - pozdní doba kamenná
 3 500 - 1 550 př.n.l. se datuje **starší doba bronzová**
 1 550 - 1 300 př.n.l. se datuje střední doba bronzová
 1 300 - 750 př.n.l. se datuje mladší doba bronzová
 750 - 400 př.n.l. - starší doba železná - období halštatské
 400 př.n.l. začíná mladší doba železná - období laténské

Vývod osmnáctý. Nový historický pramen, jenž dosud neobdržel právo účastnit se historické vědy, jsou nápisy na kamenech, stěnách jeskyň, skalních plochách. Jak je možno vidět z mé monografie, jsou velmi informativní, i když proces jejich identifikace a čtení je spojen s určitými technickými obtížemi (nicméně snadno překonatelnými). Z toho vyplývá, že kromě knihoven, kde jsou uchovávány psané a tištěné dokumenty, musejí historici vytvořit úložiště (litotéky) na uchování starých kamenů s nápisy a rytinami.

Vývod devatenáctý. Pro všechny historiky, kteří se specializují na doby předcházející antice, by mělo být z titulu nejstaršího jazyka povinností učit se rusky a studovat především ruskou paleografii, nejen latinskou a řeckou. Neboť **ruský jazyk znamená klíč k pochopení pravěké kultury lidstva.**

Vývod dvacátý. Všechny jeskyně s rytinami a kresbami a především **jeskyně Kamenné mohyly** by měly být prohlášeny za památky světového dědictví lidstva a chráněny organizací UNESCO **jako nejdůležitější svědectví o dávné historii lidstva.** Musejí být zachovány jako nejvzácnější světová muzea, mít odpovídající finanční krytí a řádnou péči. Jejich poklady musejí vstoupit do širokého vědeckého povědomí.

Závěr

Daná monografie je do jisté míry výsledkem mnohaleté práce autora na studiu nejen paleolitických textů ale všeobecně nápisů v ruštině. Pouze v této práci jsem prozkoumal 184 paleolitických zdrojů, 2 mezolitické a 56 neolitických, to je celkem 242 nápisů. Je to hodně nebo málo? Pokud vezmeme v úvahu, že se ve všech jeskyních ve Francii podél řeky Vesery nachází asi 2000 vyobrazení a že existuje nejméně několik set malých artefaktů, pokryl jsem asi 10% pramenů z doby kamenné.

Pochopitelně studium starobylých nápisů v masovém měřítku bylo možné jen proto, že v té době jsem začal chápat, že v ruštině nepsali pouze Rusové, ale i cizí „korektoři“ v ilustracích knih na počátku XIX století, a že **přítomnost ruského jazyka na ikonách a obrazech největších umělců není podivný rozmar, ale zákonitost, a čím dál do starověku, tím více textů v ruštině je možné najít.** Tudíž jejich existence v paleolitu není překvapivým a ničím nevysvětlitelným dílem náhody, ale naprosto zákonitým a očekávaným výsledkem mého předchozího výzkumu.

Každá moje monografie věnovaná posouzení té či oné stránky ruského písemnictví s sebou přináší nové informace dosud neznámé akademické obci. Bohužel, namísto rozmachu co možná nejširší spolupráce se z její strany dostavilo nejprve zamlčování daných výsledků a pak jejich velmi silné a neodůvodněné odmítnutí. To naznačuje, že skutečný důvod pro **takový negativní postoj k mé práci nespočívá v hledání pravdy výzkumnými pracovníky, ale v udržování starého paradigmatu,** tedy v čistě korporativním zájmu.

Zvláště významné jsou pro mě v tomto ohledu dvě události. V roce 2008 jsem se podílel na archeologické konferenci v Tveře a jako ukázkou jsem měl **kámen, z něhož jsem četl jméno bohyně Mary.** Existenci tohoto nápisu vyrytého na kameni si ověřovali nejen zrakem ale i dotekem pozvaní hosté - geodeti, geologové, obyčejní milovníci starověku - ale **demonstrativně se k němu nepřiblížil ani jeden profesionální archeolog.** Aby měl později možnost říci, že „on osobně žádný nápis neviděl.“

Druhá událost se stala v roce 2009 v Arkaimu, kde mladý archeolog doprovázející moji skupinu jako

průvodce na mou žádost přečetl na jedné z pravěkých soch slovo MIM – přečetl ho sám bez mé nápovědy. Pak řekl nahlas: „To není možné,“ a začal nadále přesvědčovat turisty, že archeologové mají co do činění s nepísemnou kulturou. To znamená, že vodí důvěřivé laiky za nos.

Další případ projeveného negativismu ze strany akademických institucí byla přednáška akademika A. A. Zalizniaka na podzim roku 2008 proti „diletantům v lingvistice.“ I když zde moje jméno nezaznělo, obrovské množství příkladů „diletantství“ bylo čerpáno z mé práce. Z ducha této přednášky vyplynulo, že moje schopnost **číst staré texty je znamením mé husté neznalosti, zatímco neschopnost akademické vědy je prý známkou nejvyšší profesionality.** Toto prohlášení znělo zábavněji než nějaká anekdota.

A konečně, v průběhu roku proti mně téměř každodenně vycházejí publikace jistého „Žurnálu divologie života“, které se na té nejnižší intelektuální úrovni vysmívají všem mým vědeckým úspěchům. Skládají se na mě paskvily, s pomocí fotomontáže se publikují moje zkreslené fotografie, mé texty jsou citovány zkresleně a obmyslně, snáším ponižující nadávky, pomlouvá se můj osobní život. A to vše se děje proto, aby ze mě udělali „pseudovědce“. Jinými slovy, **existuje regulární struktura na placené bázi s cílem zdiskreditovat každou moji inovaci.**

Podle posledního jsem dospěl k závěru, že mé **odmítnutí mými protivníky má podporu za hranicemi Ruska, protože se mé závěry dotýkají politických zájmů některých zemí, především Západu.** Jedna věc je věřit, že celá světová kultura pochází z Řecka a Říma, a něco zcela jiného tvrdit, že byla kdysi bez výjimky ruská a ještě v nedávné minulosti do značné míry ruská. **Proto v posledních pěti stoletích došlo k několika intervencím do Ruska; nahradili naši vládnoucí dynastii rodem Romanovců,** (který byl v dřívějších letech vysloveně německý), **změnili naše ruské pravoslaví na církevní byzantinismus** (a v sovětských dobách zakázali i křesťanství) a v XIX století ruská šlechta začala mluvit francouzsky. Jinými slovy, **politická elita a dokonce i ruské proletářské kruhy byly očkovány západní kulturou a západním pohledem na Rusko.**

A teď se najednou ukáže, že celá západní civilizace je dědictvím velké ruské kultury a že francouzští průvodci provádějící prohlídky jeskyněmi v provincii Dordogne ukazují turistům stránky z pravěkého života Runové Rusi. Potřebuje snad Francie něco takového? **Potřebuje to Západ obecně?** Je pro něj přijatelné být si vědom toho, že jeho nejvýznamnější jižní provincie představovaly Rus psaných textů, zatímco zbytek se nazýval Okolopísmennou (Porunovou nebo Perunovou Rusí) a později byl jmenován Porusí (Pruskem)?

Není divu, že celé poslední tisíciletí vede Západ proti Rusi a Rusku vytrvalou informační válku. A současná generace studentů ve všech zemích (včetně našich) čte v učebnicích, že druhou světovou válku vyhráli stateční američtí chlapi, atomové bomby na japonská města Hirošimu a Nagasaki shodil Sovětský svaz a první pokořitelé vesmíru byli američtí astronauti. V takové atmosféře pomyslné nadřazenosti Západu není divu, že **akademická historiografie ruku v ruce se srovnávací jazykovědou se domnívají, že západní člověk, nebo Árijec, přišel se svojí oslnivě vysokou civilizací dávno před lidmi z východu,** k nimž údajně patří i Rusové.

Moje kniha dokumentaristicky vyvrací tyto výmysly jako nevědecké a na četných příkladech ukazuje, že vše proběhlo právě naopak. Jmenovitě ruská civilizace byla první, přičemž dosáhla ohromných výšek rozvoje, a to nikoliv díky západní organizaci společnosti (vládnímu zřízení), ale za pomoci obrovské role chrámů, které byly ve svých domovinách tvůrci materiálního bohatství, zatímco tytéž chrámy řídily společnost především na základě hodnot duchovních. To je nejen naše minulost, ale s rozumnými korekcemi charakteru moderní civilizace i naše budoucnost. Jinak aktuální cesta vývoje, jak vyplývá z globální krize, povede do propasti.

Předpokládám, že tato kniha bude přijata vědeckou komunitou nejednoznačně. Spolu s jejími

horlivými stoupenci se objeví i poměrně silní protivníci. Přesto doufám, že dříve nebo později budou základní myšlenky této práce zahrnuty do běžného vědeckého povědomí. Samozřejmě, že v knize jsou naznačeny jen první kroky na cestě k pochopení mocné paleolitické civilizace. Systematický výzkum jejích základních fenoménů je teprve před námi.

Zdroj: <http://www.1-sovetnik.com/articles/article-912.html>

Přeložil Radim Lhoták

Sdílet